

κι όταν ο ήλιος μάς βιγλίζει
πάμε στα σπίτια και τα δέντρα μας
σπίτια και δέντρα του ήλιου παιδιά
στην μεσημεριάτικη πόλη μας

Τα σπίτια μας δέν μάς κρατᾶν
"Όσπου νά θυγούμε στην πλατεία
νά ψιθυρίσουμε δυνατά
κι ύστερα λίγοι οί τυχεροί
μ' αὐτοκίνητα κι ύστερα
«λίγοι οί τυχεροί μέ δυστυχήματα»
"Αί! δέν θάναί πάντα ἔτσι

κι ὑποσχέθηκα ἕναν στίχο
νά λέει πῶς καίνε οί πέτρες:
πέτρες τοῦ Ρίου
σῶμα τοῦ φίλου
φωνή

Ἀλλάζει ἡ πόλη μας
Μέ τὸ μυστρί τοῦ μάστορα
τὸ χρῆμα τὸ μεράκι μας
Ἀλλάζουμε πὼς λέτε
Μέ τὸν καημὸ τοῦ ἀρχαιολόγου
πού λιάζεται στην πλατεία
μέ τὴν ἀνάσα τοῦ ποιητῆ
πού φύσηξε ἀπ' τὸν σθέρκο μας
τίς σκέψεις ὄλες
(ἀνοιξη πού μέ καλημέρισε) —
ματιές κι ἀνάσες δικές μου
καὶ τῶν ἀνθρώπων μου
θεμέλιο τὸ θέμελιο
ὡς τὸ σπλάχνο τῆς γῆς
φωνή τὴν φωνή
ἴσα μέ τὴν κόμη τ' οὐρανοῦ
Μόνο νά ἴδεῖτε
πῶς
Ἀλλάζουμε

Δέν θά σᾶς πῶ πῶς ζοῦμε
Σᾶς λέω μόνο
πῶς εἴμαστε
ζῶντας κρυφοζῶντας
πίκρες καὶ βασανάκια
ζῶντας καὶ φωνάζοντας
γέλιο ἢ φιλί
Δικοί μας ἐρόμοι
καὶ οί πλατείες
τά κορίτσια, τὰ νεκροταφεῖα
κι οί νύχτες δικές μας
τ' ὄνειρο τ' ὄνειρο
Χαρές τοῦ ἀγέρα
κι ἐννιά μῆνες βροχῆ
ὅπου κυλᾶν κρυφά ποτάμια
κι ἐννιά χρόνια ζωῆ
γιὰ ν' ἀκουστῆ ἡ φωνή μου
μόνο πῶς εἶμαι γιὰτί
Δέν σταματᾶω τὴν ζωῆ μου
σ' ἕναν λόγο

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ

ἔρωτας

ἔρωτας

ἔρωτας

τὰ φύλλα

καὶ τὰ σώματα ἀλαφριά

φωλιές τῶν τραγουδιῶν μου

13—17 Αὐγούστου '72

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΑΜΗΣ

ΤΡΙΑ ΤΡΙΣΤΙΧΑ

Μιά μουσική ἀγγίζει τὰ χεῖλη μου·
ἔβλω νά τραγουδήσω.
Τὰ χόρτα στὴ γῆ μεγάλωσαν.

Σάπια κλαριά
τσακισμένα καράβια.
Τὰ κρεμασμένα πουλιὰ τραγουδᾶνε.

Χῶμα καὶ νερό·
τὸ τραγοῦδι ἀρχισε.
Ἡ ζωὴ προχωράει.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΠΡΟΒΟΛΗ

Ἀπ' ὅσο θυμᾶμαι, χῶριζα ἀκόμα καὶ τ' ἀρώματα σ' ἐ-
ποχές, κλιμάκωνα τὸ χῶρο, ἔκανα διακρίσεις στὶς ἀνάγκες
κι ἡ πρώτη μου μνήμη θυσιζότανε σὲ μιὰ ἀδιαπέραστη ὁ-
μιχλίη. Δέν ἔλεγα τίποτα καὶ τότε φάνηκα δοσμένη στὶς λι-
γούστες σταγόνες μιᾶς ποίησης:

«Μυρίζομαι ἕνα κῆπο στὰ μάτια σου».
Βλέπεις, ἀγγίξα τὰ λουλούδια κι εἶναι σίγουρο ζήταγα ἴ
ἀντλήσω τὴν ἀναλογία στὸν ἦχο τους...

Ἐπρεπε νά κρατήσῃ πολὺ αὐτὴ ἡ ὀρακτικὴ κίνηση, πού
ζωντάνευε τίς φλέβες; Ἡ θά κράταγε λίγο ἢ θά συνεχίζό-
τανε ἀμετάκλητα. Ὅλα αὐτὰ δείχνανε περισσότερο ἀπὸ
μιὰ ἐπίκληση, πού τὴν ἔστελνα ἐγὼ στὸ χῶρο, πού εἶ
ἄλλοι τὸν ἔλενε κάπως — ἄσχετα — κι ἐγὼ αἶμα. Γιατί αὐ-
τὸ εἶναι πού ζοῦσε τὰ μάτια σου καὶ τὸν κῆπο καὶ τὰ δικὰ
μου τὰ χέρια, πού ψάχνανε στὴ κοινὴ διαφάνεια.

Κι ἔτσι ἀρχισα μιὰ λειτουργία, πού ἔπρεπε νάτανε ἀ-
διάλλακτη, γυρεύοντας τὰ διαστήματα νάναί ἀκέρια, οἱ ἀν-
τιστοιχίες ἀπόλυτες. Γύρευα τὰ λόγια νά δέσουνε τίς μονα-
ξιές μου, ἔτσι πού ἡ χαρὰ τῆς ἀνοιξιᾶτικης ἀκακίας θά μοῦ
ἐμπιστευότανε νά πῶ τὴν πρώιμη ἀναπνοή της.

Δέν ξέρω πῶς βρέθηκα σ' αὐτὸ τὸ ρυθμὸ, ἴσως μ' ἔφε-
ραν οἱ ὥρες πού ἔρχονται ἢ ἡ ἐρειπωμένη σιωπὴ τῆς δρα-
σης. Μὰ ἡ προβολὴ ἔγινε στιγμιαία, γιὰτί τὰ πράγματα
δέν ἀγγίχτηκαν στὸ ἀπέξω σχῆμα τους, γιὰτί μέσα σ' αὐτὸ
τὸ ρυθμὸ ἡ φλέβα ἀποροῦσε: Ποῦ ξημερώνει, — σὲ ποιά
ὄγκαλιὰ — ἱερὴ σταγόνα;

Πρέπει νά ξεχωρίσω τὸν κῆπο καὶ τὰ μάτια σου καὶ
σάν ἀνάγλυφα πιά, νά πάρω τὴν εἰκόνα τοῦ κόσμου...

ΤΕΡΕΖΑ ΣΙΝΙΓΑΛΙΑ

ΣΤΙΓΜΗ

Φαιδρὸ παράθυρο καὶ ζωντανὸ κορμί
πού ὁ θάνατος ἀνοίγει

νά δῆ τὴν ἐποχή του.

ΠΟΙΟΣ ΜΙΛΗΣΕ

Ποιὸς μίλησε γιὰ μοναξιά; Ἀπλῶς ἀνακαλύπτεις κάποτε
πῶς μέ τίς λέξεις ἀκουμπᾶς σ' ἕναν τοῖχο
σὲ κάθε βῆμα πλησιάζεις ἕναν τοῖχο
σὲ κάθε χειραψία τὸ χέρι ψηλαφίζει τοῖχο.
Ἀκόμη τρεμίζει τὰ μάτια της ἡ μοναξιά μου

σάν χᾶδι ἐγκλειστο σὲ μετέωρη παλάμη
καὶ ἀνατέλλω στὸν χῶρο τῆς σιωπῆς μου φοβισμένος
μήπως μοῦ γλυστρήσει σάν ψάρι ἀνυποψίαστο
ἢ σάν φῶς πού τρέχει ἀπ' τὸ πρόσωπο
ἡ ὁμολογία.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ

I. Σάν βροχῆ
τὸ βλέμμα σου πειθαρχεῖ
στὸ χῶμα
τῆς ἀγρύπνιας μου

II. Πάξε νά βρῆς στὰ λόγια
πού ἡ γαμψή σου ψυχὴ τοῦ στέρησε.
Δέσου στὴν πυρὴ σου πέτρα. Σβῆσε στὴν λευκότητα.
Ἐπάρχουν πολλοὶ τρόποι νά πῆς καληνύχτα.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ